

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Paraphrasis Psalmorum Davidis Poetica

Buchanan, George

Argentorati, M. D. LXVIII.

VD16 B 3125

ΨΑΛΜΟΙ ΤΙΝΕΣ ΥΠΟ` ΔΙΑΦΟ`ΡΩΝ, Ε'ΙΣ Ε'λλωίχα μετζα νεωσὶ μετα
φ[σα]θεντες. Psalmi Aliqvot In Versvs Graecos Nvper â diuersis translati.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69145](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69145)

ΨΑΛΜΟΙ ΤΙΝΕΣ

ΥΠΟ ΔΙΑΦΟΡΩΝ, Εἰς ἑλ-

λιτικὰ μέτρα νεωστὶ μετα-
φραθέντες.

PSALMI ALIQVOT

IN VERSVS GRAECOS NV-

per à diuersis trans-
lati.

T

ΨΑΛΜΟΣ ΠΡΩ-
ΤΟΣ, ΥΠΟ ΦΕΔΕΡΙΧΟΥ ΙΑ-
ΜΩΤΙΟΥ μετ'ερμηνείας.

Ὅσποτε δυσσεβῶν ἐν ἄφρονι δύναστο βαλῆν,
οὐ σφαλερῶν ἐπάτησεν ἀτάρπιτόν, ἕλε θού-
νοις

οὐλομένοισ ἐπέβησε θεοφυγῶν ἀνθρώπων,
οὐδέ ποτ' ἀρχομένοισι ἐφωμίλισεν αἰλίταις,
ἀλλὰ θεόσδοτον χιρὸν ἐφ' ἡμῶν ἡδ' ἐπὶ νυκτὶ
θεομοσιύλῳ ἐφύλαξεν, ἐὼ τ' ἐνιμάτθετο θυμῷ
βαλῆς ἐναγέεσι μίαναρ μίαναρ ἕτ' αἰψαί.

Ὅϊον δ' ἐνύδροισι παρ' ἡϊόνεσι ρέεθρον
δένδρεα τηλεθάοντα φέρει πολυανθέων ἴσος
φύλλοις συχλοσφῆσι βεβριθότας, ἡδέ καὶ ἡδύων
καρπῶν ἀναλδαίνει, πετάλων χαρῶν ἕδ' ἐ τι ρί-
πῃ.

Τοῖον ἄρ' ἐνσεβῶν γούτ' ἔσεται, ὅσα δ' ἐρέξει,
αἰεὶ τ' ἀνθάλλοντα καὶ ὄλβια πάντα τελέσει,
οὐχ ἕτιο μόρῶτων ἀσεβῆς θάλλ' ἔ, ἀμμορον
ἔργων

θεαπεσίωρ, ἀθέμιστον, ἀταδαλίλῳ ἀγαπάρον.

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ ἀελλήντι κούριος ἄλλω ἔστιν ὁμοῖον,
Τὸν λαῖλαψ ἐπέδρασε βαρυπνεύοντ' αἴτεω.
Εὐτε μὲν ἔν κύνισσ' ἀνάξ πάντεσιν ἀνάσσω

σω
Ἰξείαι ὄψιν ἐλσὺθ', ἀγαάνιφορ αὐθόρα λείπων,
Κόσμορ ἴνα κέρη, καὶ ἀμαρτάδ' αὐτὸν ἔλεγ-
χῆ,

οὐδέ τὸτ' ἰθυδίνουσι μεμιξεται ἔσμος ἀλιτρῶν,
οὐδέ οὐ σὺσεβῶν ἑταρίσεται σὺφρονι βελῆ.

Βελλὺν γὰρ διεδάκην ἀμεμφέα νοῖραν' ἐσθ-
θλῶν,

καὶ τῶν διεδάκην ἀταρπιτόν. οἷσι δ' ἐμῶν
σχέτλιά τ' ὄργα μέμυλε καὶ ἀσεβῆν κηνοσβ-
γός,

τοῖσιν κηνῶσ ἀπόλοιτο κηνὸ καὶ ἀτάδαλος ὄρμη.

Ο αὐτὸς ψαλμὸς ὑπὸ ΦΛΩΡΕΝ-
ΤΙΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ μεταφραθεῖς.

Ὀλβίος ἔστιν ἐπείν' ὅσ' ἔσπολιοῖο κελύθε
ἰχθια ματ' σῦτ' ἐκ' ἐπ' ἀδύνα φρονεόντων
Μίμωσ' ἐν ἀτραπιτῶ ποτ' ἀλλήμονι. ὀλβιος αὐθις
Ὅσ' μὴ ἐφεδρῆσων ὀλοῶν χλσῶδε' ἔδρησ
Ἀρχεῖ ἐπίλανοῖσ παρέχωρ ἀρίμωσ ἕασ,
Ἀλλ' ὅσ' ἔσθ' ἑθιῶσ τε νόμωσ καὶ θέσπελορ ὀμφλῶ

Τ ἦ

Ἡ καρδίη νύκτας τε καὶ ἡμέρας μὲν μνησθήσει.
οὐτ' ἔπαυσιν ἕως ἃς εἰδῆται τὸ δεικνύμενον.

Καλὰ φυτσομοσύνῃ πυκνὰς ποταμοῖο παρ' ὄχθας,

Ὅρα πεπαινομένη καὶ ὠρῶ αἰσὴν ὁπώραν
Βέβηται, ὅς δ' ἄπο φύλλα χεῖε θαλερῶν ὀροδάμνων.

Τῷ δὲ γὰρ ἀνδρὶ θεὸς κρήνην αἰεὶ τέλει ὄργων.
οὐτάδ' ἀδύνατον εἶναι ἐτοίμασαι μερόπαισι,

Τοιοὶ δ' ἔσονται οἱ βορέηλατ' ἄχνη,
Υψὲ ἀειρομένη σὺν κηλοφόρῃ κωνορτῷ,
Τὸν ῥα φόβῳ παύγιον ἐψίστωντες αἵται.

Τῷ ὁπόταν δεινὴ ἤξει κέρσις ἀνθρώποισι,
Υψιμέδων τε θεὸς φθισήνορα μῦθον ἐνίψῃ,
οὐ μὰν δυοσεβέες συγεράς κεν ἀφίεν ὁπώπαις
οὐδέ διηγειοτόρων ποτ' ἐνιέρνοιντο ὁμίλῳ
οὐνεκ ἀθάνατ' ὅς πάντ' ἐφορᾷ ἢ ἐπαύσει,
Ἰθυσὼν οἴμορ καὶ σήθρα καὶ νόον ἐγὼ,
Τῶν δ' ἀλιτρῶν ὀλέσει σπολιὰ φιλέσαν ἀτακτόν.

○ αὐτὸς

Ὁ αὐτὸς Ψαλμὸς ὑφ' ΕΡΡΙΚΟΥ

Στεφάνου ἐρμηνευθεῖς.

ΤΡῖς μάναρ ἐστὶν ἀνὴρ καὶ τετράκις, ὅστις ἀλι
τρῶν

Δυσσεβέων τ' αἰεὶ πᾶτον ἀνθρώπων ἀλεείνει,

οὐδέ θέλει κρυφίῳ ποτ' ἐν κερυνθῖναι ὀμίλῳ

Ὁς μεγάλοιο θεῶν γελῶν ὄπιρ ἐξονοτάζει.

Ἀλλ' ἱερῶν κείνη μελεδαίνων θεσμοσιωάων,

τῶν σήμερον εἰς χαριέσφερον ἀμφέπει ὕδρην,

Εγγράπτῃς κραδίην ὑνύπτας τε καὶ ἡμάτα πάντα

Νωλεμέως τηρεῖ, ἵνα ὄργῳ τάσδε τελέσῃ.

Φῶτα δὲ ἐγὼ τοῖσδε τοῖσδε παμπαν οἶω

Δαύδρει ἀγνώων πεφυττομένῳ ἄγχι ρεέθρων,

Καρποῖς συνεπέεσι βεβριθότι αἰγὴν ἐν ὄρῃ,

οὐ φύλλ' ἐν αἰέμῳ ρίπτει, ἢ σειρῆ ἄζει.

Ὡσαύτως γὰρ ἀνὴρ ὧ δὴ νόῳ ἐστὶ θεσδῆς,

οὐκ ἀπρηψά ποτ' ἀν' ἡγὶ ἐν ἀτέλεστα μογήσαι,

Ὅτι θεὸς πορυφλὺν ὄργοις ἐπιθήσεται αὐτῷ.

οὐκ ἀφ' ἀδυσσεβέων τῶν δὲ ἐμμοροι, ἀλλ' ἀπο

βλήτω

οἶγε καὶ ἀχρείῳ πανομοῖοι ἀχνη ἔασιν,

Ἡ πόρ' ἀθυρμα πέλει λίγα πνειόντεσιν αἰτάταις

Τῶνεσιν ἀμφοτέροισι διηκασόλος ὅσῳ πόταν

ἔλθῃ.

Τ ιη

Υψιμέδων, ἀδλίωρ διακρινεῖ ἐδλά νοσύνται,
 Οὐδ' ἀγαθοῖσι παύρ μεταρίθμιον ἔστιν ἑάσει.
 Καί γαρ ὄγ' ὀρθονέων ἀγαπάσει ἦθα φωτῶν,
 Ὅς δ' ὄργα ρέζων ἀνὴρ ἀθεμίσια χαίρει,
 Τῷ δὴ τοι γε θεὸς νεμεσίεται, εἰς δὲ τελουτῶ
 Ἀντίβις μουσάρῃ κρυόεος ἀν ἐπὶ γαγ' ἀμοιβίω.

ΨΑΛΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ, ὑπὸ
 ΦΩΡΕΝΤΙΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ
 μεθόρμιουσθεῖς.

Τίπ' ἀσπλίωθι τόσθ' ὄχλθ' ἀνδρῶν,
 Αθρόως καὶ πασούθι ἀγαρθεῖς:
 Τίπτε συμφράζονται ἀνὴνυθ' αὐτῶς
 Μύδλεα λαοῖς

Ἀμμιγ' οἱ γαίαιας βασιλῆες ἦνθον,
 Καὶ ὅσοι ἀνδρῶν πρατερῶν ἀναιτες,
 Κατθεῶ βολαῖς καὶ ἐοῖο χριστῶ
 Μητιώντες.

Εἰ δ' ἀγε ζύγλαν πρατερῶν λεπιδῶν,
 Φαντὶ ρήξαντές γ' ἀποθῶμες αὐτῶν,
 Καὶ λίλυ δεσμὸς βαριωσύντας ἐξῶ
 θωμες ἀφ' ἀμέων.

Αὐτάρ

Αὐτὰρ ὀναίων βασιλῆος ὄλυμπον
 τοῖς δ' ἐπι πρῶτον θεὸς ἐγγελάσσει,
 Μειδῶν ἀθανάτῳ προσώπῳ.

Εἰς δὲ τελευτῶν

Χώσεται φριτῶ κρατῶρῳ τε μύθῳ
 Σφᾶς ἐλέγχων σιὸν τρόμῳ αἰνὸς αὐτᾶς
 Γῆα αἰρήσει, ὁπότεν βαρεῖαν

Μῆνιν ἐφίσει

Ὡ δὲ πῶς, τῷ μῶ βασιλῆϊ δῶνας
 Κῦδ' ἀρρήντω βασιλῆιον ἀρχᾶς.
 Καὶ τόδ' ἐξαύδασεν ἀνάξ' ἔω' μοι,

Εἰσὶ μοι υἱὸς,

Σοίτ' ἐγὼ πατὴρ, σὲ μὲν εἶδεν αἰὼς
 Ἀδελφὸν ἀβούτα, τὴν δ' ὦ με τέωνον
 Πάντα αἰτεῖ ὅσ' ἐθέλεις, καὶ ἴων σε
 ἱμερ' αἰρή.

Τοὶ γὰρ ἀνδρῶν ἀνερίτα φύλα δώσω,
 Ἀντὶ δὲ κλίρω δύο κείρατ' αἴας,
 ὄφρα ποιρανῆιον ἔχων γε κέρτῳ
 Ἀγεμονσύνῃς.

Ἦν δὲ τῶν ἀρχᾶν τινὲς ὡς ἀπειθεῖς,
 Τὸς δ' ἀπὸ ράβδῳ ρέα κεν σιδηρᾶ
 Ἦντε τραύσειας κόραμμιον ἀγγῳ,
 Τέντον' ὄργον.

Τ ἱη

Νῦν γε σκῆπτροι βασιλῆες, ἠδὲ
 ἄρχοι ἀνθρώπων, καὶ ὅσοι διπασαί,
 ταῦτ' ἐνὶ σφύροις σφετέρῃσι πάντες
 ἔγνωτα θέδε.

Δέχθε παιδείαν τινυταν, θεὸν δὲ
 ἐξοχ' αἰδέϊθε, κραδίῳ δ' ἐπ' αὐτῷ
 τέρπετε φέροντες, ὁμῶς τρομεῖτε
 καυχώμενοι.

Παῖδα δὲ προσπύξτε φιλέοντες,
 μή γ' ἀποσάντας ὅσω κελύθῳ
 τὰς φρένας κείνῳ βαρύνουσι ἐν πο-
 τ' ὑμῶν ταράσῃ.

Καὶ δὲ τεθναῖναι ὀλίγον δέοντες,
 ἄπνοοι θέλοιτε σαφῶς δὲ τῆμ' ὅ
 γνώσεθ' ὡς μάκρ' τελέθει πεποιθῶς
 αἰὶν ἐκείνῳ.

Ο αὐτὸς ψαλμὸς ὑφ' Ἐρρικοῦ
 Στεφανοῦ μεταφραδῆς.

Τίψε τοι ἐν δάπνι ἴτε καὶ ἀλλοδαπὴ ἀγέρονται
 ἄβρομοι, ἀνιάχοι, καὶ ἐτάσια μηχανώσι
 καὶ γὰρ ἰδίῳ, ἄρχοι, καὶ ὄριον γνῆες βασιλῆες
 πάντες ὁμῶς βελὰς σινετεχνήσαντο θρασείας,
 ὕψιμα =

Υψιμέδοντι θεῷ ὄριδ' αἶνειν, ἠδὲ καὶ ὑψι
 Ον ρά πατὴρ χεῖρον, δώσωρ βασιλῆϊδα τιμήρ.
 Μὴ λοιπὸν βόωσι, τὸ δ' ἄλιον ἡμαρ ὀρθῶμεν,
 Αὐχένα μνηέτι τις συγεροῖς ἐνθεῖτο λεπάδνοισ.
 Αλλ' ὅς ἐν ἐλύμῳ δόμορ οἰεῖ παμφ χρόωντα,
 Τῶρ δ' ἐπικυδὸς ἐὼρ, ἴα πρῶτα μὲν ἐξεγέλασεν.
 Αλλ' ὅταν οἱ δευμεία χολή ποτὶ ρίσιρ ἀναφθῆ,
 Πτήξουσιν, θυμὸς ἧ παρὰ ποσὶ καππασεῖ αὐτοῖς.
 Καὶ τότε φρίττοντας τοῖω σφᾶς μύθῳ ἐνίψει,
 Αὐτὰρ ἐγὼρ ἐμῷ ὑψι πόρορ βασιλῆϊορ ἀρχίην,
 Υψισορ σιῶν ὁ ἐμῆς κρήδεμνορ ἔχοντι.
 Καὶ κερὸ παῖς εἶποι, τοῖσδε σὶ μ' ἀνάξ προσέει-
 περ,
 Υἱὸς ἐμὸς πέλεαι, γέννησά σ' ἐν ἡματι τῷδε.
 Σοὶ λάχ ὁ αὐτῆντι, χθονὸς ἄσπετον σύρροδεῖης
 Κοιρανίην δώσω, σὺ δὲ παῖ τὸν ἀπειθέα λαόν,
 Σὸν κρᾶτ ὁ ὑπ' ἀλέγοντα βίη κρατερεῖφι διαμάσ-
 σεις,
 Καὶ μὴρ ἀποθράύσεις, κούραμίια ἡντε ὄργα,
 Ταῦτα φυλασόμενοι βασιλεῖς, ὅσοι τε θέμι-
 τας
 Κρίνετε, νηπιέη τάδε μνηέτι μητιάαδε,
 Αἴσομενοι δὲ θεόν, καὶ ὄπιρ τρομέοντες ἐκείνῳ,

ΥΙΘ' γηθόσωμοι χόρρα νυῦ ὄρχεσθε κύσοντες,
 Μή ποτ' ἄδυοσάμενΘ σπολιόφρονα θυμὸν ἔχου-
 Εξαίφηνσ πότμον καὶ λοιγὸν ὄλεθρον ἐφείη. (σιμ,
 Ολβιοὶ οὐ κείνη γε πεποιθότες ἀπὸν ἀρωγῆ,
 Ἐλπίδες οὐσ πάσαι κείνησ ἐπὶ γένοισι κείνται.

ΨΑΛΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ ὑΦ' Ἐρρι-
 κησ Στεφάνησ μεθόρμηνσθεῖσ.

Ποσοὶ πόσοι με, ὦ νάξ,
 Πόριξ κνυλῶσιμ ἔχθροί!
 Πόσασ ἐμοὶ ἀνωπῶσ
 Αντῆραν αὐ φάλαγγες!
 Λέγουσι ταῦθ' ὀρώντες,
 Οὐδὲν θεῶ μέλει σῶ,
 ἘκείνΘ ὑπ ἀρῆξαι.
 Αλλ' οἶδα, ὦ θεὸσ με
 Αρωγὸν ὄντα σ' αἰεί.
 Τοῖσ ἁγίοισι σαυτοῦ
 Αντ' ἀσπίδΘ προβάλλη.
 ΚῦσθΘ δέ μοι ὀπάσεις
 Εόντι νυῦ ἀτίμη.
 Αχὲσ νέφΘ τε συγνόν
 Σπεδῶν ἀπ' ὀμμαέτωρ μεν,
 Φαιδρωπὸν ἐν κατηφῶσ.

Θήσεις ἐμὸν πρόσωπον.
 Εὐτ' ἂν σ' ἐγὼ βοήσω,
 Πρέθυμῳ ἐν σιῶνῳ
 Ἐμὴν ἔση πρὸς σὺνχλίῳ.
 Σοὶ ἐν μόνῳ πεποιθὼς,
 Τραπήσομαι πρὸς ὑπνον,
 Καὶ ἀτρεμῶν ὑπνώσω.
 Σακεσφόρῳ γὰρ εἰς μοι.
 Οὐδ' αὖ πόριξ ἰρῶμαι
 Δισμύρις ὀπλίτας,
 Κατὰ φρονία τρομήσω.
 Ἀγχι θεὸς προσδρῆξ,
 Ὃς πρὶν χερσὶ κραταιῆ
 Γνάθῃς μέγα πνεύσας
 Ἐχθρῶν ἐμῶν πατάσων,
 Ὀδόντας ἐξέθραυσας.
 Σώζειν διώη σὺ μὲνῳ
 Ὀλβον διώη σὺ μὲνῳ
 Τῷ σῶ λεῷ παρέξαι.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΚΤΟΣ ὑπὸ φεδε-
 εἶχθ Ιαμωτίου ἐρμινυθεῖς.

Παμμέδων ὑψίθρονε λίσομαί σε,
 Μὴ μ' αἰτύσῃ σὺ βαρύνυμῳ ὄργαί,

Μή

Μή με σὺν δειμεία χολικὴ διαμάσθῃ
 Τλάμονα θυμόν.

Ἀλλ' ἐμὴν μάλ' ἀδρανέοντι πρόφρων
 Ἰλαθ' ὦ ποιμαίν. τό, τε γὰρ δεδύκει
 Σῶμα δειλαῖον, χαλεπὰ τε νόσος
 Τῶσ' ἔα τάπει,

Καὶ κατασμήχει καρδίαν. τὺ δὲ ὦ' νοεῖ
 Ἀχρεῖ τὸν λειψεῖς ἀνίας διαμύτα·
 Ἐνθὲ μοι, καὶ νῦν κρυορῶν ἀφ' ἄδλα
 Ρίπτε τὸν λάωρ.

Αἱ γὰρ εἰς ἄδλωρ λελαθόντα βαίνω,
 Πῶς κεν ἀμνάμων ποταεῖσσομαί τοι·
 Πῶς τὺ τὰν νυκτὸς διαδύς ὀμίχλαν
 Τῶνομα μελψῶ·

Στόρνα πάνυχ^θ βαριωσύντα νόπῳ,
 Κάδ δὲ ὕδλωρ θόρμον χέεται βραχόντωρ
 Ομμάτωρ μου. διακρυόεντι δὲ ὄμβρω
 Νήχεται σὺνά.

Ὅσσε δὲ ἀμβλώτῃσόντί μοι ἐν μόριμναῦν,
 Καὶ γέλωσ ἐχθρῶν ἀλάπαξεν ἴνας,
 Σάρμα τ' ἀνιμαίαν, καὶ ἐς ὄστέον με
 Ἀχρεῖς ἰαψεν.

Ὡ ἰθ' ἐν τῶνθεν παπόχαρτ^θ ἴλα.

Τὰς

Τὰς ἐμὰς αὐτὰς θεὸς εἰσαύκουσον,
 Εἰσαύκουσον ἀθανάτῳ ᾠδῶν,
 Ἐὐγνώστῳ νύμφῳ.
 Ὅφρα δυσμενεῖς ἔλοι αὐτῷ, ὅσοι
 Τὰν ἐμὴν ψυχὴν μεμίσας ὀλέσσαι,
 Αἴψα δὲ ἐξήκωντο φυγόντες αἰδοῖ
 Τυλόβῳ ἀμῶν.

Ο αὐτὸς ψαλμὸς ὑπὸ ΦΛΩΡΕΝ-
 ΤΙΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ μεθόρ,
 μινανθεῖς.

Μὴ λυγρὰς μοι δέασοτα, λίσσομαί σε,
 Μὴ λυγρὰς μοι ἀμπλαγίαις χάλειπτε.
 Μὴ μ' ἀχει μὴδ' ἀργαλείαισι δάμνα
 Θυμὸν ἀνάγκαις.

Ἀλλ' ἀγῶ δυσάλβες ἀνάξ ἀλαλιεῖν,
 Τοιγαρ' ἄταις νουαλέαις ἐγώνῳ
 Κάππεσον, δεινῷ πελάτας ὀλέθρῳ,
 Αἰδὲ νύμφῳ.

Ἐξ ἐμᾶς δὲ ἀλετρουσίνας ἀνιμῖς
 Ἐπλόμῳ, παράορῳ ἰσόνειρα
 Γῆα, βυπητῶν τε ποταῖς ματαύροις
 Εἶμελ' ὄρμαν.

Αἰθέρῳ

Αἰθέρῳ κίνυμα πλάγαις ἀφαντοῖς
 Ψυχὰ ἔρρει, ἀψὲ ἐπεμβατῆρες
 Ἐστρεφον πότμοι, τὴν δὲ προστροπαίῳ
 Μέχρι χαλέπῃς:

Δσῦρο, καὶ ψυχὰν αἶδι προνωπῆ
 Ρῦσον, ἐλπίδωρ προπετές τε πῶμα,
 Καὶ χαμαιβήλω φρηγὸς ὑπῆισμα
 Σταῖσον ἐγείρας.

Τίς κεν αὐδ' ἀξείε τὸν μέγιστε
 Ωννμ', ἔξαμυσσάμην ῥ' κελύβω
 Τόρμα νεπροδέγμον ῥ' αἰλίω τε
 Αστῆβες ἕδαις:

Ψεδνὸς ἔρρει μναμοσιύας ἄωτῳ,
 Καὶ σέο μνάμας τύπῳ ἐξίτηλῳ,
 Ως ἀπαξ ὀλέθρῳ ἀνήχητόν τις
 Υπνορῖάει.

Οὐκ ἐλινῦσαι παρὰ τυτθὸν ἄμμι,
 Καί ῥ' ἐπιούτοις ροάδων ὄρωαῖς
 Δεμνίων ὄρημολεχῆς χλιαίνω
 Κοιτάδα κλίναν.

Πᾶς σταγὼν πιπραῖν λιβάδωρ ἀπέσβη,
 Ηγχιώθλι δ' ὄμμασιρ ὄψιμοίτοις,
 Πρηθάδαις κυλοιδίων παρῆδροις
 Κλαύμασιρ αὐγᾶς,

Αἰ

Αἰδοὶ ἀντίκων ἀπὸ μού μουσεχθεῖς
 καὶ παλαμναῖοι, ὑβρεῖως ἄατος
 Εσμός, ἢ δ' ἀμαρτινῶσι μεμυλῶς
 Ἀφροσιύαισιν.

Ὅτι μού θεός κλύ' ἀπ' ὠρανῶδε
 Τῆκε κραιωνοῖς ἐσσυμῶν ἰαχάϊς
 Φθεγμάτωρ, διαπρυσίω τε πέρρω
 Αἶον ἀνθάς.

Πάντας ἀψορρόν παλίντροσθ' ὄρμα
 Πλάσει ἐχθρῶς, πασυνθίκα θ' ἀλούτας
 Αἰαχίωαῖς παλιντροσθ' ἄλλυ φέβεσαι
 Πρηνείας εἴη.

ΨΑΛΜΟΣ ΟΓΔΟΟΣ, ὑπὸ Φλω
 ρηντίσ Χριστιανῶ μεταφραδαίς.

Ἀφθιτ' ἀνάξ καὶ ἀγνήτε, σού ἕνομα ὡς πέλει
 μέγιστον

Θαύμα βροτοῖσιν, ἢ τὸ μύριον κλέθ
 Διῆης κατὰ νύκτα καὶ πρὸς αἴω.

Σὸν δὲ μεταρσίον σὺ χ' ἀθέσφατον ἵπποτ' ἔραι
 νόνδε,

Αἶγλιον ὄρημας αὐθόρος Διῆης.

Τὸ σὸν δὲ κάρτος καὶ τελὺ σοφίλιον

Γαππαῖσι βρέφην νεοθυλέα, νήπια φρονέοντα,

Τίμων

Τιμωρὸς ὡς ἡσὴν καὶ τεῶν ἀμύντωρ
 Δίνας παρ' ἐχθρῶν ποιήμας ἀρούρης.
 Ἀλλὰ θεοδμήτοιο σελασφόρου αὐτῆς ἕρανοιο,
 Ἰραῶς τε μήνης ποιήτοιο μέτωπον,
 Καὶ τέσσαρα νυκτὸς ἀστρά νυκτελάμων
 Ὀππὸς ἀνὴρ ἡγάσασθαι, σφετέρων πάντες ἔργα παν
 τα χειρῶν,
 Ὀππὸς ἐστὶ, θαμβέων εἶπα,
 Ἀνθρώπων, ὅς δὲ σοὶ μέμλε τόσων;
 Ἡρά γε τηλίκοι εἰσὶν ἐφάμεροι, ὅς ἴσον σὺ τίς
 Σχεδὸν τοῖσιν ἀγγέλοις πτερωτοῖς;
 Οὗς καὶ γεραίρεις κύνει τῶν ἀσφῶν;
 Σῶν γὰρ οἱ ὄργα χειρῶν ὑποχείρια ἀμφέπρη ἔδω
 Ὑπαὶ πόδες σου δὲλα πάντα παρθεῖς (κας,
 Ἐπὶ μελάνας ὅσα βόσκει ἄϊας
 Κνώδαλα, θηρία πάντα, καὶ ἐρπετὰ, κημένων τε
 Καὶ φιλοκήμων ὀρνέων φάλαγγας, (φῦλα,
 Τένων τε τυτθῶν μύριος γενέθλας
 Ἡερίως ἐρέτας, νεπόδων θ' ὅσα νήχει διέκοντα
 Πολυασφῆ ἢ θνη ποντίως ἀταρπῆς,
 Ἐκπαυλα κίττα, ἰχθύας τε μικρὰς.
 Ἀφθὶς ἀνάξ καὶ ἀγῆς, σὺ ἕνομα ὡς πέλει μέγισ
 Θάυμα βροτοῖσιν, ὅ τὸ μύριον κλέει (σῶν
 Διήκει καὶ νύκτα καὶ πρὸς ἄσῶ.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΝΔΕΚΑΤΟΣ, ὑπο
 φλωρεντίας Χριστιανῶ μεθόρμουσθεῖς.

Εμας ὀρέσσω εἰς θεὸν ἐλπίδας.

Πῶς ἔν ἀπηνῶς ὑμέτερό ὄρεα

ὑφαντάχισ' ἐμὰν λιποῖσαν,

στρυθίον ὡς, φυγέειν πέλεσθε:

Ἰδοὺ γὰρ, ἄνδρες τόξ' ἐπὶ μὲν βέλῃ

Θώμιγγι θούτες, τείναν ἀνάρσοι,

λάθρα δ' οἷς σῦσαι δινάεις

ἰοβόλω μεμάασιν ἰῶ.

Ἡμὰν τανυδὲν δίντων ἐρράγει,

καὶ λῦσον ἀμφίβλητρα τανύπλοια

Θεὸς παναλιῖς. ἢ γὰρ ἀνὴρ

Θεὸς ἀήσυχ' ἐπίων γε ρέξαι.

Ἄλλ' ὅς γε ναίει ναὸν ἀρηρότα,

ἔσθ' ὁλύμπω χρυσόθρονον μέγα,

ὅς πάντ' ἐσαυγάσω νυβόρνᾳ,

ὁ πρύτανις μακρόρων ἀνέωρ,

τηλαυγέεσιν πάντ' ἀτρνίξεται

ἀνδρῶν ὀπωπαῖς πράγματ' ἐφαιμόρων,

οἷς ἦτορ ἐδδλόν, μαρτά φιλιών,

οἷς δ' ὀλοὸν δυσεβέε τε, μισῶν.

Ηξει ἡ πλεντῶν ὄμβροϑ ὑφασμάτων
 Κανείμ ἀλιτρὺς ὑρανόθεν θεὸς
 Φεψαλόβλητορ θεῖον ὕσει,
 Κραιπνοφόρος φορέων ἀέλλας.
 Τοῖός γε μιδὸς ταυτ' ἐπιτίμια
 Τοῖδεοσι νεῖται καὶ γὰρ αἰεὶ θεὸς
 Δίγκιϑ ἐνδλίμυς θέμιστας
 Ομμάσιρ σύμφρῆεοσιρ ἀθρεῖ.

Ο αὐτὸς Ψαλμὸς ὑφ' ΕΡΡΙΚΟΥ
 ΣΤΕΦΑΝΟΥ ἑρμηνευθεῖς.

Εὐ θεῷ αἰγὴν ἐγὼν ἀτρόμοις στήθεσι πῶπιθα,
 Τίπη μὲ ἀποσπῆμόμου φυγέρυ τάχα ἢ τε ὄρην
 Κένλεαδ' ὑμεσφῶν ὄρεων προλιπώντα παρλίω,
 Οὐχ ὄρεας; ἢ δὲ τέξω παναίσάδαλοι ἀνδρες
 Ριγελαυλιὺ πέλασαν νυρλιὺ ἀπρόσπῆα βαλῦνης
 Φῶτ' ἀγαθόν, κρυφίη τὴν καὶ λοχῶσιρ ἐν ὄρην
 Ἀλλεὶ θεὸς τῶτων μῆχαρ παπὸν ἐξαντρέψει,
 Καὶ κραδίην κην ἐκείνος ἐποιήσειραιεν ἀμεμπίτηρ.
 Κεῖνϑ ὁσ ὑρανίης ναίων ὑπὲρ ἀντυϑ αὐλίω,
 Ομμά καὶ ἑχατίης βάλλει ἐπὶ πείρατα γαίης,
 Παπῆαίνωρ ἐς φῶτας ὁμῶς ἀγαθὸς τε καυὸς τε.
 Τὸς μὲν ἀποσφρέφῆσαι, τῶν δ' αἰνεῖ ὄργα δ' ἰσκα.

Τὸ

Τὴν γὰρ χωμομένοιο παταρράξῃσι θύελλαι,
 Ανθρώποισι πάγας ὀλοαῖς ὀλοοῖσι φόβῃσαι.
 Καὶ νιν ἐπομβρήσει λαῖλαψ θείῃ τε πυρός τε.
 Οὐνεκον ὑψιμέδωρ ὀσίαις ὑποβρίδεται ἀνδρῶν,
 Αὐτὸς ἐὼρ ὀσιϑ, καὶ τοῖς ὀσίοισιμ ἀρήγει.

ΨΑΛΜΟΣ ΔΥΟΚΑΙΔΕΚΑ-
 τϑ ὑπὸ Φεδερίχ Ιακωτίβ μεταφραδεῖς.

ΕΝθὲ μάναρ, μάναρ εὐθέ, καὶ ὡς τάχϑ ἀμ-
 μιν ὀπήδει.

Πίσις ἐπεὶ θνατῶν λειψαμενά δάπεδον
 Ωχετο, χ' ἀχείρωρ μύρωπῆιδϑ ἀψατο βωλαῖ
 Τὰς φριγνός, ἀλλάλοις λυγρὰ νοσῦντι βροτοί,
 Αἰμύλα κωτίλλοντες ἐὼ ἀπαταύορι μύθω.
 Οκλύδω γλωσαῦν σμαῦνϑ ἀμετροεπές,
 Χ' ὠθῶς ἰοβόλον καὶ ἀγαγόρα λαίμων ἀμείτω,
 Οσοι τ' ἀλλάλοις ὠδε λέγοντι κωνῶι,
 Δῦντε, καὶ ἐβεισδῶμεθα δολοπλέον ὄρπον ὀμόσ-
 σειν.

Μύσανκς ἀμείων τίε γὰρ ἔχει πιέσαις
 Αὐτὰρ ὀ παμμεδέων κελωμενός ἀφρονι βωλαῖ
 Εσα, καὶ φωναῦ ἐπλνε τειρομενῶν.
 Κήφα, ρυσσῶμαι τόν ἀμύμονα δαῖμον ἀμέμητων

Καὶ τίνως ὀλοῶν ἐξελασῶ παλαμαῶν.
 Ως φάμεν ὁ πατὴρ σου, τὸ δὲ οὐτελὲς ὄνι ἐπι-
 Ωναξ, καὶ χρυσῶ παλιν φαινόσθω. (σύνση
 Χρυσῶ παμφανόων) ὁ δὲ ἐπὶ ἅπασιν ἐφαμοῦνα
 Τάτης μέσφ' ἀτρύξ ἐς ἀποδὸν ἐτράπελο (φλίξ
 Οὐκῶν ἀμείωρ, πανεπίσποτε, δῶτορ ἑάωρ,
 Κάδου, καὶ ἀδύμων κλάρορ ἀπαντα σάω,
 Δὲ γὰρ μυρία ληχὰ παρ' ἀνθρώπων ἀλάλονται,
 Πάντα τ' ἀναιδείας ἐμπλεα καὶ παυίως.
 Ως ἀνόμοι σπολιάϊαι δύνεισ κέροντι θέμιστας,
 Δείδειε δὲ ἀρχάτων χράσθ' ἐφαμοσιύων.

Ο αὐτὸς Ψαλμὸς ὑπὸ Φλωρεντίξ Χρῆ-
 στανῶ ἐρμηνευθείς.

Νυν μὲν ἀσοσητὴρ κρατόρ, πάτορ, ἀμι,
 πέλοιο
 Οὐ γὰρ ἐτ' ἀνθρώποι ἐλεήμονες εἰσιρ ἐπ' αἴης.
 Παῦροι δὲ ἐν πισοί, παῦροι δὲ ἀγαθοί τε πέλοιο.
 Οὐδέ τις ἀνθρώπων βάσει νημόρ τεα μῦθον,
 Πᾶς γὰρ ἀλίθειαν φύγει, καὶ ἄλλ' ἐπ' ἄλλω
 Ὑσῦδα βυσοδομεί, καὶ αἰμυλίοισι λόγοισι
 Γλώσσαι δὲ ἐμπεπνῆσται, ἀτάδαλον ἦτορ ἔχον
 τι,

Εἶθε

Εἶθε θεὸς δολίων ἡδίστα λαλήματα χειλῶν
 καὶ γλώσσαν ῥήξειν ὑπὸρφίαλα φρονέσαν,
 καὶ ἤν ἀποθραύσειν ὅλως τὴς τοῖα λέγοντας,
 εἰ δ' ἄγε τὰν κρατὸρ αὐτὰ πάντα πρὸς ψύδεια
 γλώσσαν

αἰγὴν ἀταρβήτως ἡμέων φορέοισιν ἕνασθ .

Τίς νε γὰρ ἡμετέροισ χείλεσιν ἢ ἄμμες ἀνάσθῃ;

ἀλλὰ βροτῶν ὄσσης ἡλαυθμοῖό τε διακρυόσθῃ .

αὐτὸς οἰστροῶν αἰών θεὸς ἡδὲ ἀλεγίζων,

Νυν μὲν ὄρω, φησὶν, καὶ τοῖς δ' ἐπιτάρραθος ἡνω

οῖς ὀλοῶς παγίδα καὶ πότμον ἀνάρσιοι ἀνδρες

μηχανώνηται, ἐγὼ δ' αὐτοῖς κηκὰ νόσφιν ὄρῶξω.

Ὡς ποτε νεῖνος ὄρεῖ, καὶ μὰν θεὸς ὁ, τίς ἤν αὐδ' αἰ

οῖσ θεὸς, χρυσὸς παλαρῶς καθαρώτθρα ἔστιν,

τὸν πνεῖ πσυβόμενον σοφὸς ἐπ' ἅκεις ἀργυραμοι

βὸς

Ἐξεπαθήρε Ἰσρύγας ἡ δὲ χα τωρὸς ἡλασε λιγυύς.

ἀλλὰ σὺ νωλεμέως καὶ τὴς δε καὶ ἄμμε σάωσον,

καὶ ἀνδρῶν ὀλοῶν αἰγὴν, παίτθρ ἀλμμε, ῥῦσον.

καὶ γὰρ δυοσεβέων πᾶσαν νυν γαῖαν ὀμιλθ

θαρσαλέως ἀγαθῶς λοχῶων μόνος ἀμφιπολσύς

οὔνεπεν ὑτιδανῶν μερέπων κρατὸς ἐστὶ μέγιστον

ἡτε βιν, πάντα δ' ἀδίνων τὰ χόρρειόνα νινᾶ.

V iij

ΨΑΛΜΟΣ ΠΕΝΤΕΚΑΙΔΕΚΑ-
 τϑ, ὑπὸ Φεδερίμου Ιαμιωτῆς μετὰ φρασεῖς.

Τις ἐστίν, ὦ θεός μου,
 Σηλοὺν ὁ σὺν πατοικῶν,
 Ὁρϑὸν κλυτὸν τε ναίων,
 Ἄνθρωπος βίον δ' ἴσκει,
 Ἄνθρωπος φρονίας τ' ἀρχαυτϑ,
 Τάληδες ὅς δ' ἰώκει,
 Τὸ ψυδὲς ὅς μεγαίρει,
 Ὁς μῦδιται μὲν αἰχϑ
 οὐδ' ἐν φίλοις ἐταίροις,
 Ὁς μῦδιται δ' ὄνειδιϑ
 οὐδ' ἐν φίλοις θυραίοις.
 Μισεῖ δ' ἀλιτρον ἄνδρα,
 Δολορράφῃ θ' ὄμιλον,
 Καὶ τὸν θεὸν γεραίρει,
 Φύγων ἀπιστον ὄρνον,
 Τόπος τε νόρδιϑ αἰχρὸν.
 Βλάπτει δ' ἀβῶρον ὄδιν,
 Δώροισι δὲ σὺν δινάσωρ.
 Ὁς τις τάδ' ἐπιτέλεσει,
 Οὐκ αὖ ποτ' ἀστατήσοι.

Ο αὖ,

Ο αὐτὸς ψαλμὸς ὑπὸ ΦΛΩΡΕΝ-
ΤΙΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ μεθόρμινουθείς.

Ἀναξ ἀπάντων ὦ πανυπόρτατε,

Τίς ναεταόσει ἀσφόρντα δῶ;

Τιν' ὦ πάτορ φόρις' ὑπέρ σου

Ἄφρον ἕρσος ζαθέω καθίσεις;

Ὁς οἰμορῖθείαν ἐπατήσατο

Ἀπλῶ διμαίω, ὦ καθαράν μέλει

Δίνας θεμισαῖν, ἀτρέκειαν

Ἡ κραδίῳ φιλέοντι βάσειν.

Ὡ μὴδ' ἐτλη γλώσσο λέγειν κακόν,

Ὁ μὴδ' ῥέσειν αὐτὸς ἐτλη κακόν,

Καθ' ὧν ἐταίρων, ἔδ' ἐ τέχνας

Οὐδ' ἀνοτόν τολύπυσε νεῖν.

Ὁς ἔδ' ἐ φωτὸς ἐν ἄθετα κακῶ,

Τίει ἢ πολλόν ὃς τρομέει θεόν.

Οὐδ' ὡμοσ' ἔ πύμνηνε πιστὸς

Οὐ ποθ' ὑπὸ βρασίσιρ ὄρηες.

Τόπω πρὸν ἡτας ἔδ' ἐ ποτ' ἠκαχεν,

Οὐδ' ἀνδρα δώροισ' ἔ ποτ' ἀνάτιον

Πρὸ δωκε πειθεῖς ταυθ' ὁ πράξας

Ἀθάνατον βίον διαξεί.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΝΝΕΑΚΑΙΔΕΚΑ

νατϑ, ὑπό τινϑ ἀνωνύμω μεταφραδαίς.

Οὐρανοὶ ἀγγλίσαντες ἀθέσφατον ὑψιμέδοντϑ
 ὕμνῳ ἰσὶ κλέϑ, διὰ τ' αἰθέρος ὅ, τῆ κ' ὄρημω,
 Μεσσηγύς χθονὸς ἐπέτασαι, μεγάλοιότ' ὀλύμπω,
 Ἀθανάτω χερῶν ὄργ' ἐνέπει ἀνθρώποισι.
 Ἡμαρ ἐπ' ἡματι, καὶ νύξ ἀμβροσίη ἐπὶ νυκτὶ
 ἀλλήλοισιν ἐπημοιβὸν δρόμον ἀμφ' ἔχοντα,
 Θεωέσιον δοῶσι λόγον σοφίην τε βροτοῖσιν.
 Εἰ δ' ἔστι φωνὴ μετὰ χείλεσι τοῖσιν ἐτύχθη,
 Ἀλλὰ καὶ ὡς κένωρ τάξις καὶ θέσμελϑ ἀρθμὸς
 Γαῖαν ὄλλω ἀσυχῆς ἐπύλυθε πασιρὶ δ' ἔδαι,
 Μέσφ' ἐπὶ καὶ τηλῆ πυμάτω χθόνα ναίεσσι ἄνθρωποι
 οὐδέ τις ὑρανόθεν ὁμοῦς βροτός ἐστιν ἀπυθῆς.
 Ἐν τοῖς δ' ἡλίω τετρήνατο δῖωμα φαεινόν,
 Ἐνθεν ὁ, νυμφίος ὡς, κινῶντος θαλάμω
 ὤρορε γαυριώωρ, θνητοῖς ὄρεωρ φαῖος ἡδύ.
 Ὡς ὅπῳτ' αἰθλοφόρος τε ποδωκείησι πεπωκίθως
 ὀρνυῖται ἐν νύσσης δολιχὸν δρόμον, ὄφρα τελέσῃ,
 Ἀρχεῖτ' ἐνός γ' ἐν τὸρμάτω ὑρανόθεν, εἰς ἐτόρον ἢ
 Σπύδιων λήγει τὸρμα διαμωδρῆς. ἔδ' ἐτι κένω
 Ἀμμορον ἐν γαῖη φυσίως φλογός ἐστιν.
 Ἀρχάντης ἢ θεῶ πορι πάντων ἐπλετο θεσμός,

Ἰαίνωρ

Ιαίνωρ ψυχὰς μόρωτων νόμοι ἀθανάτοιο
 Νημόρτης αἰεὶ, καὶ νηπιάχοισιν ὁπάσει
 Παντοίλι σοφίλι, θεῶν ὑψίστοιο θέμιστες
 Ἰθεῖαι, καὶ γυβοσύλι νηραδίησι φέρεσαι.
 Λαμπρόν παμφαίνουσιν ἐφημοσύναι βασιλῆος,
 Ομμασίτε τσυχασί φώως μέγα, θάμβος ἀνάκτορος
 Ηματα πάνθ' ὅσιος μερέτω, πάνθ' ὅσα νε κείνος
 Κρήνησιν, μάλα νητρενέως καὶ ἀσεμφείβελῆ
 Κρίνει, ταῦτα ἢ πολλὸν ὑπὸρ Τεχυστὸν ἀπεφθον
 Πολλὸν ὑπὸρ τε λίθους τιμνέσας ὄρατεινά
 Επλετο καὶ μέλιτος γε θεῶν γλυκίωρ ῥέει αὐδή,
 Ταῦτα τεῶν θοράκωντ' ὡ' νασξ' ὁδὸν ἥτις ἀρίστη
 Φαίνει, ταῦθ' ὅς τις νηραδίη βροτῶν ἀμφαγαπιάσων
 Εἰρύσατο, πλείστ' ἔλεοι εὐθην μιδοὺς ὀπιθεῖ.
 Η κείνωρ γὰρ αἰδρις ἐώρωως τί νε δαείη
 Αμπλακίας, λῦσὸν μ' ἀνα πάντων ὅσα μὲν εἰ-
 Πλάχθλι, δὸς δέ μοι ἔποτ' ἀήσουλ' ἐπόν (ὡς
 τι γε θυμῶ
 Ρέξαι, αὐτὰρ ἐγὼ νηθερός τ' ἔσομαι καὶ ἀμύμων.
 Ως ὄφελόν σοι ἀδελῖν, κύνδιστε πάτερ, ἑόματός μεν
 Μῦθοι ξύμπαντες, καὶ ὅσα φρεσὶ μόρμηξίω,
 Ταῦτα, ὡ ἐλωρωῖς πέτρι ἐμσὺ ἀστυφέλιπτ',
 Ω σῶτόρ, φίλα νησυμενέσ' καὶ ἰδέα θεῶν.

ΨΑΛΜΟΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟ-
τος τρίτος ὑφ' Ἐρέμους Στεφάνου μεταφραδῆς.

Δικὸν ἐμὸν δίκασε
Ἀναξ. ἐμῶν ἐμῶν τε
Υπόμαχαι δικάσω,
Μηδῆϊς ὑπ' ἀνδρῶν
Δολογράφονταί εἰσι
Ἐαμ' αἴτιον ἔρρειμ.
Σύ μου ὄπλον, σὺ πάσα
Ἐλπίς τοῦ πνεύματος.
Τίνω ἐμὸν σὸν ὄμμα
Ἀποσρέφη γαλλῶνι,
Τίνω ἐγὼν ἀλώμαι
Σιώνος τε καὶ νατιφῶν,
Παλαίσματι κραταιῶ
Ἀναρσίων πεδουθεῖς,
Πάλιν πάλιν πρόφαινε
Φάσιν ὁδὸν ἀπ' ὄρφνης.
Ευφρόν τε φέγγον ἡῶν
Βουθὸς προλάμπη,
Ὅπως ὁ σὸς γε μὺθον
Πανατρεῖης γένηται.

καὶ

Καὶ διὰ τὸτ' εἶμι χαίρων
 Πρὸς συναγές σου ὄρθ.,
 Σεβάσμιόν τε νιόν,
 Πρὸς ἐνμνην τε βωμόν,
 Σὸν ὄνομα προσευδῶν
 Πολυρόθοις ἐν ὕμνοις.
 Εἰς ὃ γὰρ ἔχορ αἰεὶ
 Γῆθ' κλέ' τε μύνα.
 Ψυχὴ φίλυ τί τῶσον
 Ἀδυμονῶσα πῆλοσεῖς
 Βάλλουσα μὲ εἰς ἀλυσμόν,
 Θάρρει τε, καὶ τῶι θείῳ
 Εὐέλπις ἐὸς ἀρωγῆ.
 Οὐκ εἰς μακρὰν γὰρ αὐτῆ
 Βωμοῖς ἔγωγε θύσω
 Σωτήρια πρὸς ἀγνοῖς.

ΨΑΛΜΟΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟ-
 στος πέμπτ' ὑπὸ ΦΛΩΡΕΝΤΙΟΥ ΧΡΙ-
 ΣΤΙΑΝΟΥ μεθόρμηνυθείς.

Εὐφρανεῖν ὕμνω βασιλῆα μέλλων,
 Ορνυμι τηλαυγές ὄπδος πρόσσωπον

καὶ

Καὶ βοᾷς ἠρηπιδὰ θέμεν θεατὸν

Αγλαοκώμω.

Εὐθετον γὰρ μοι φόμα τὼς λιγαίνειν

Ωνδινάτοις ἀνέμων ἀμύλλαις

Καὶ πνοῦν ῥιπαῖσι σινάυλον ἀχῶ

Υμνοῦ ἰφάινον,

Ὡς οἱ ἰγρέουσι γάφοντ' ἀνδρὸς

Ἀπὸ ῥῶ γκαμμάς τροχῶν πορείας

Εὐγλυφῆς θύναξ σελίδων ἀραιᾶ

Νῶτα χαράσσει.

Καλὸς εἶ, ἢ ἄλλων πόριώσιον τοι

Μυρίον φλέγει χαρίτων ἀγαλμα.

Τὴν δὲ φρομὴν ἀγαθοῖς θέορτ'

Βάξις ὀπαιδί.

Μηρὸν ὀπλίσαιω τεὸν ηράτισε,

Καὶ περὶ σφιγξον ταυυῖνες ἄορ.

Τοὶ γὰρ ἐκπαγλ' ἀχάρις, ἀγλαῶ τε

Αυθ' ὀπώρας.

Δουεὶ ὡδ' ἐνδύεο θέριμ ἀλλαιν,

Σαῦν διναῦν ηγεὶ πισσοσιύας ἐνατι.

Καὶ γὰρ ἔνδονορ γόβας ἄδε χείρτιν

Εγγυαλίξει.

Εντί τοι ὀξείς ἀνίδες βελέμωνν,

Ρεῖα καὶ τοι δυσμενέας βολαῖσιρ

Εὐσό=

Εὐσόχοις νυκτοσάδ' ἔωρ ἀτράντων
 Πάντας ἐναίρου.

Καὶ τὸ μὲν παροῖθην ἀπειρίτοισι
 Συγγόνως αἰῶσιρ ἔδρας οἰοίης
 Καὶ δίναε πεισῆνορα χόρσι σιαπῆρ
 Οἴακα νωμάς.

Καὶ δίναε εἰλσυ, ἀλιτρώ δ' ἀπέσας,
 Τῷ θεός τε δεικχνόωτο μιθῷ,
 Τῷ σε ἡγάλιπ' ἐνφροσύνας ἀλοιφε
 Μῆνορ ἀπ' ἄλλωρ.

Παῦν γὰν θ' σμύνας θυόν, μύρω τε
 Πλῆτ' θ' ὄρσηεις ἀπὸ σῦ προσάινει,
 Καὶ δόμορ σῦ νιοσομενῷ μεθύσκει
 Ἐνθε θ' ὀδμά.

Καὶ τεαῖς ἀγαλλόμεναι χλιδαῖσιρ
 Αἰνυοὶ ἀβραὶ βασιλίϊορ αἶμα,
 Καρτα τοι ἐμψελέεσιρ αὐγαῖς
 Ἡρα φέροντι.

Ἡπα τοι λάθρα βάλε διψέθυμορ
 Νῦμα, νηνέμω χαρίτωρ γαλαῖα,
 Νύμφα χρυσέοισιρ ἀριπρετῆς σολ-
 μοῖσιρ ἰδέσθαι.

Κλῦθί μιν νύμφα θ', τι χρεώτιρ εἰπῆρ.
 Οἰμεταῦν ὀπαδὸρ ὀμάγνερ τὸν

Ἐπλά.

Ειλάθου, καὶ ἀδραὶ πανοβίω νει-
μίλια πατρός.

Σάμπερον γὰρ σὺ βασιλὺς δέδματα
Ἡτορ ἡμόρων μαλακοῖς βελέμοις,
Σάμπερον τὴν τοιοῦτόθω ᾤποιθε
Δεασοσιύαισιν.

Εἰ τύρω δ' ὄχλοι γόρας ὠπάσοντι
Εμπέρω μέτοιμον ἀγαλμα πλάτω,
Τῷ σέβα δὴ γυνοπετῆσε τιμῶν
Δεικονόωντες.

Εμπρεπὶς χλιδαῖς βασίλισσα πέπλων
Και βαθυζώνω θυσαίων αἰώτω
Δέντρον ἤξει μελογοάμω ἀνάπτι
Αντιώσσα.

Αδετώσ γαμβρῶ βασιλῆϊον δῶ
Ἡξει, ἐοσεῖται δ' ἀλαλητός ὄσαῦ,
Καὶ νοραῦ ἄλιησ, ὄπαόνων τε
Θῆλὺς ὄμιλησ.

Πᾶ δόμους; πᾶ φίλτρα γοᾶς τοιῶν;
Παῖδες ἰσόπρεσβα χάρις τοιῶν
Εἶσιν αὖ πρόμοι βασιλῆες, αἰας
Κοιρανέοντες.

Τῷ σὺ αἰεσσῦντι σέβας κρέτις,

Σινωδί

Σιωδίην μελποντε λύρας αοιδίαν
 Υψόρον μέγ' ἑσδομένοισι ὑμνων
 Χρῆμα πυθέσθαι.

ΨΑΛΜΟΣ ΟΓΔΟΗΚΟΣΤΟΣ

τέταρτος, ὑπό τινος ἀνωνύμου ἑρμηνευθείς

Ὡς γλυκεραὶ κλισίαι σέθεν, ὡς ὄραται ἀμέ-
 λαθρα,

Ἡχι σέω ρησῶν ἀγορή: κλέσθ' ὑρὺ λιγαίνα
 Ὡ ἀνα ποσμητορ πυνινῶν φόρτισε φαλάγγων.
 Ἡδ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσι φίλη μεμαῖα τέτηκε
 Ψυχὴ, ἑλδομένη μεθ' ὀμήγυριν ἐλθέμεν ἀνδρῶν
 Εὐσεβέων, καὶ θεασέσιον ποτὶ βυλὸν ἀναπτέ.
 Σπαίρειτε κραδίη, καὶ ὄλον δέμας αἰνὸς ἱναύη
 Ἰμερσ' ὄφρα παρσ' σείω θεῶ ἀἰγν' ἐόντες.
 Δὴ σέθεν ὡ βασιλῶν κηνοσίχνηςτας, πορὶ βωμῶς
 Εἰαρινὴ πηλόσμητορ δόμορ εἰσε χελιδῶν,
 Καὶ νυ στραθὸς ἐν πύνα δείματο καὶ βι κηλιῶν
 Μήτηρ, ἐνθὲν ἔπειτα φίλως κλίνει νεοσῶς.
 Αὐτὰρ ἔγων ἱερῶ νόσφιν δείλαισ' ἀλιῶμαι,
 Μιχθεῖς ἀλλοδαποῖσι θεὸν τοῖ γ' ὅτι σέβονται.
 Τεῖς μάναρες καὶ τετράκτισ οἱ νύ παρσ' ἀφθιτε
 κρεῖον

Σοῖσι διλυενέως ἐνὶ ναίετασσι μελάθροισι,

Ὀλβιοι

Ολβιοι οἱ νε τεῖ πῖσινοι μέγα θάρσθ ἀρωγῇ
 Εν φρεσίν ἡσιν ἔθοντο τεὸν ποτι δῶμα νέεσαι.
 Οἱ δέμασ ἀδρανέες καὶ ὑτιδανοὶ πῶρ ἔόντες
 Αλλ' ἐμπης δολιχλῦ τε διαπρήσσει κέλσυθον,
 Καὶ χῶρον τραχῦ τε καὶ ἄβροχον ἐμπρόσῳητες
 Υδατος ὑχατέσει, τότ' ἀπλετορ ἢ πεδίοιο
 Εὐβορσν, ἢ καὶ ὑρανόθον μέγας ὄμβρθ ἀέξει.
 Οὐ ἴ πριν ἀμπαωσις σφίσιρ ἰλαδὸν ἐσομνέοισιν
 Εσεται, ἀπενῆς πρίρ γ' ἐς σιῶνθ ἰπέδσαι
 Ηγαθέας κλισίας, καὶ σήμενοι ἀντα θεοῖο.
 Κλυθί μου ὦ πυνινῶρ ἀνα παγκρατὲς ὑσμνάων
 Ω θεὸς ὄρ τισ' ἀτρενέως ἰάνωβθ ἀμύμων
 Ω σάκος ἀρρήντορ, πρόβολος κλητότης ἀπάσας,
 Μή μ' ἀθόριζε πάτθρ, τεὸρ ἀλλ' ἐπιδ ὄρνεο χει-
 ρόν,

Τῶ σὺ γε κληνεφαλῆς ἀχραντὸν ἔλαιον ἔχσας,
 Δώσειν θ' οἱ σπῆπῆρον βασιλῆιον αἰσιν ὑπέσσης.
 Η πολὺ λωῖόν ἐστι τεῶ ἰνὶ δώματι μινειρ
 Ημαρ ἐν, ἢ ἀλλῃ πολέας ζῶειν σὺαυτός.
 Βύλομ' ἐγὼ πύματθ θεῖς παρὰ δώματος ὑδῶ
 Εσάμσν, ἢ ἀνδρεοσιν ὀμωρόφιθ κληνοβροῖς,
 Τιμῆς καὶ ἀφένιο βεβριθότα δώμασσα ναίειν.

Λέπει τινά.

ΨΑΛ.

ΨΑΛΜΟΣ ΟΓΔΟΗΚΟΣΤΟΣ

ὄννατϞ, ὑφ' Ἐρήμης Στεφάνου μεθόρμη-
λωσθεῖς.

Ω Ναξ ὑψιμέδων, ὃς αἰεὶ σπέσας ἠδ' ἔργος
καὶ ἡμῖν τελέθεισ καὶ τοῖς προγόνοισιν ἐπαδα·
Ἡς μὲν πρὶν γαίλι καὶ ἔρεα ἐρρίσῳδαι,
καὶ πέλες αἰε θεὸς, καὶ ἔσεαι ἡματα πάντα.
Τὴς ἡ μινωθαδὶς ἀγαγὼρ ἐπὶ τὸρματα ζωῆς
ἀνθρώπων, εἰς γλιῦ κωφλὴν καὶ ἀναυδέα λύεις.
Τοῖς γὰρ ἐν ἡμαρ ὅσον σοὶ χιλιάς ἐστ' ὄνναυτῶν.
Ρίμφα δ' ἀνυρεῖψω, μέγας ὡς χειμάρροος, αὐτῆς.
Ἐξαίφνης ἡ αἰῆσοι ἀπέπῆασαν, ἠὲ τ' ὄνειρϞ,
Ὡς χλόη, κὺν ἠὲ προσεδόρνετο τηλεθόωσαν,
καρφέται κελίοιο ἐπὶ νέφας ὄρχομόοιο.
Ὡδ' ἀν' ἀταοδαλίας προφέρης κρυπῆας πόρ ἐς-
σας,
κεῖτ' ὀλιγηπελέων, καὶ μιν τρόμϞ ἔλλαβε γῆα.
Σὸ τε νόσεσ αμοῖοιο, παρρατῖνα θυμὸν ὄλεσεν.
Ἐπῆ ἀέτων δεινάδας μῆνον μάρόπεισιν ἐδίωκας,
Ἡ ὄντω σιύολον βίωτε πόρας ἐμμεναι αὐτοῖς.
Ὁν μὰν ὄδ' ἀκμὰ τῆτων καπότιτϞ ἀμοιρϞ.
Τῆς ἡ σὸν ἀνθρώπων διύαλαι χόλον ἐξαλέαοδαι

Ὅσῳ γὰρ σε βροτὸς φιλέει πλεονὴ δ' ἐφοβείται,
 Ὅσῳ τοι δονεῖς πεχολῶσαι μάλλον ἐπέινω.
 Τῷ ἡεὶ ἡμετέρων ἐτέρων χρόνον ἄμμι δίδασσεν,
 Ὅφρα νε φρασ ἄμμοι ἴστον, πεπνυμένοι ὦμεν.

Ἀλλὰ σὺ ἐς ποτε ἄμμι ῥόδύσασθαι μενεαίνῃς;
 Ἰλίοις θεὸς ἄμμι, πρόφρων θεὸς ἄμμι γένοιο.
 Σὺν ἀγαθοφροσύνῃ ἡὼς ἀσβέχουτο φόβουσα.
 Ἡμῖν μὲν τὸ πάροιθεν ἀνάξ λυγρὰ κίθρα δ' ὄπισθ',
 Ἡμᾶς παμβασιλῶν πρατέρῃς παλάμησι δά-
 μασας·

Νυῦ ἢ εὐφροσύνη ἀνταλλάξαις οἴζιν·
 Ἡμῖν τοῖς θοράπυσιν ὁμῶς ἡμῶν τε γένεθλι
 Δείξον προφρονέως ἀριλείμετα πάντοτε ὄργα,
 Πρήξαι δ' ἡμετέραις αἰεὶ τέλει ἐσθλὸν ὄψασον.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΚΑΤΟΣΤΟΣ ΠΡΩ-
 τος, ὑφ' Εὐρέως Στεφάνου ἐρμηνευθείς.

Εἰκόνα ψυχῆς ἀγαθῶν ὀρώσους,
 Εἰκόνα ψυχῆς κακῆς μισεῦσους
 Βύλομαι ἀδελφί, μέλεσίμ τε σ' ὦ νάξ
 Τοῖσδε προσειπεῖν.

Ὅσ' ἀν' ἐμπανσύνης πραδλίηφι, πρόφρων
 Εξομαι τῶν πνιγνῶς ἀπαύτων,

Καὶ

Καὶ τὸν οἶμόν μου σπολιάν ἐς οἶμον
οὐδὲν ἀπάξει.

Καὶ βίον δ' ἔτιω καβαρὸν διαίξω,
Ἔργα μισέων κακὰ καθέμισα,
Ὡστ' ἐμῷ θυμῷ τάδε μὴ φρονῆσαι
Μυθὲ ἐν ὀνείροις.

Τὸς ἀποσαντάς θείων νομαίων
Δυσσεβείς ἐγὼν ἀπ' ἐμῶ ἀπείρξω,
Οἳ τ' ἐνὶ ψυχῇ ὑγιές ποτ' ἔδειξν
Ἐμμελετώσι.

οὐδὲ ὀμόσπνον ποτὲ κείνον ἔξω
Ὡς καπηγόρω βλαβερὰ τε γλώσση
Λυγὰ λαθραίως κατὰ τῶν ἀμέμπτων
Μηχαναίαται.

Ὡφρυμένον μέγας ὄγνον ἀνδρὸς
Τοῖς ἐμοῖς ἔσαι συγδρόν θέαμα
Ὁμμασ' ἔδ' ἀνδρα γνάβου ὅσε φυτᾶ,
Μήποτε τλαίλω.

Ὡς ἀπλάτῃ δ' ἔβην, ἀδολόρ τε σῆθον,
Ὡς βάθον φρενῶν κακὸν ἔτι κύνθη,
Ἡρά τιμήσω, ἔπαρῶ, φιλήσω
Τὸς δὲ τοσαῦτα,

Ὡς ἀτιμώσω, καθελῶ, συγῆσω

Τὴς δολοπλόους, κρυφίαισι ραίει
 Ψυδίων τέχναις σόμαθ' οἷς νέεασαι
 Βυσοδομοῖσι.

Καὶ πόλιν δ' ἐμίλι ἀμίαντον ὄφρα
 Εἰσαεὶ σώσω, κηκῆ ἀνδρὸς ἕτις
 Εἰσεται φειδῶ, οἴους ἢ πάντας
 Εξαπολέσω.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΚΑΤΟΣΤΟΣ ΤΕ
 τарт, ὑπὸ Φεδερίου Ιαμωτίου μεταφραστῆ.

Σὺ, μάναρ, αἰείδω σοφίης ἐριφεγγέα δόξαν,
 Πόσον ἐπ' ἀνθρώποισι, πόσον κλέος, ὦ ἀνα, σέου.
 Ἡ ρα νύ τοι σε πόριξ χρυσόπλοοι ἔσφε τιμῆ.
 Καὶ φάσ' ἀμφεχύθης πολυδαίδαλλον κῦτε πῆ-
 πλον.

Σοὶ μὲν ἀνωόριον το καΐρησ' ἀντὶ καλῦπρησ
 Επτάδιοι κλισίαι πολυλειράσθ' ἐλύμωσιο,
 Καὶ ναμαρῆ πεπύνασθ' καΐαιγυάλω χύσον ὑδωρ
 Σοὶ ἢ ηγεὶ ἐμβεβαῖωτι θοῶν πῆρυγασιν αἰτεωρ
 Πυρσοὶ δμῶες ἔτωνται ὁμῶς ηγεὶ δμῶιδες αἰραι,
 Οφρα τεῆς ὀσίησιν ἐφμοσιύησι πίθωνται.

Γαῖα δ' ἀκινήτοισιν ἔτωεμβεβαῖα θεμέθλις
 Απλινῆς σὺδινάτοισιν ὀρήρεισαι παλάμησι,
 Γαῖα πάλαι χαροποῖσι κατακλυθεῖσα ρέεθροισι,
 Οἶά

Οἷά τε φέρει γλαυκῶ ὄρεων ὑπὲρ ἀμφिताβύτι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σέο δεινὸν ἀνέβροντον στυγῶν,

Αὔρη τ' ἐσμαράγηνσε βαρυπνεύοντι νόρῳ νῶ,

Ἡρεμέες τ' ἀνέβυσαν ὄρειάδες ἀηρώρηται,

Ἡρεμέες κατέβυσαν ἀμορβαῖοί τε χαριέδραι,

Καὶ γλαφυρῆς αὐλιῶνας ἐδύσατο δειμαλέῃ ρῆς.

Οὐδέ κεν, ὡς τοπαροίθην, εὐσταθέεσι πιεθεῖς

Τόρμασιν, ἐγχευμφθούτα παραίξειν ὄρισμόν,

Ταρθήσας μὴ πᾶσι τοδυστόρον οἰδματ' αἶα

Χειμῶρην νήχοιτο κατακρυφθεῖσα θυέλλη.

Ναὶ μὲν ἡγεὶ ποταμῶνς Διοναιώδεας αἰκατὰ
πέτρης

Πίδακτες ἐμπλήθησαι, ἡγεὶ ἀρδ' ὄνυσιν ἀφ' ἄρας,

Εὐθην ὅπως παύσειν ἀολλέα πώεα δίψαν

Ὅσα νομὸν λάσιον καταβόσνεται, ὅτι τε νάσιν

Ἡλιβάτοις πῆτρησι δυσέμβατον ἄλσος ὄναχοι.

Εὐθα ἡγεὶ ἠερόεσσαν ἐπισείβοντες ἀταρπὸν

Οἶωνοὶ πηρόοντες ἀνὰ χλοεροῖσιν ὀράμοις

Φωνῆ θελξινόω σφειδ' ἄρας κλεισσι καλιάς,

Καὶ λιγυροῖς θελγῶσι γόοις ἐπιήρατον ὕλλιν.

Αἰθόριων κύνδιζε, σὺ τ' ἕρεα μακρὰ πορείεις

Νένταρ' ἕρανίσι, ἡγεὶ εἰν ἀνὶ καρπῶν ἀέξεις

Καρπῶν ἐπιχθονίοισι φέρεσβιον αὐτίμα χόρτον

Ημιόνοις, λάχανον ἢ ἡσὶ ἀνδράσι ἀλφειῆσι,
 Σιὸν τε, μόνος θάλασσας βροχίου ὄμπνιον αἰθῆλον
 Σιὸν τε, φρένας θέλυον ἀσπιφρέας αἰθοπα ὄνον,
 Σιὸν τε, θέαν τέρπον, μελίφρον ἀκαρπὸν ἐλαίον
 Πᾶσι δ' ἔτοι γόνιμον νοσίω ἐμφράξαι δ' οὐδ' οἶον
 Καὶ λίβανον θυόσντα κατέσφεες σὺρῆι κέδρω
 Νίσδυμον ὀρνίθεσι διμορίοισι καλιῦ. (γαῖς
 Θήσασθ' ἀνοπόλως ἐλάτας δολιχῆσι πελαρ-
 οῖσίσιν, ἀπ' ἡλίου ἵνα θρέψωσι νεοσῶν,
 Δειμαλέαις κελύσσιν ἀν' ἕρεα ναϊσάσασθαι
 Αἰγύλα, καὶ τρίχεσιν ἀτειρέα πέτρον ἐχίνοισι.
 Νῦν ἢ ἡσὶ ἀσπῆρον εἶδ' ἀειγνίτοιο σελήνης
 Κακίσεις κατὰ χειρὸν, ἀπ' ἀντολίης τ' ἐπὶ δυσ-
 μῶν

Ηελίς φαέθον' ἀγαστὸρ ψιμβροσὸρ αἰγύλιον.
 Καὶ πάλιν ἀνθρώποισι χέων μελανόπλορον ὄρ-
 φυλον,

Ησυχίω ἐνέδασσας ἐπὶ χθονὸς σὺνήτειραν.
 Τῆμ' ἔαν λήψῃσι μεθ' ὄν νομὸν ἰομοφάγος θῆρ,
 Λείπει χυραμὰ νοῖλα λέων ἢ ποδλίεμ' ὕλης
 Εὐβορέω πεδίοισιν ὄρμαίοισιν ἀλάται,
 Αἰτίσειτε σ' εὐπνοῦν εἴη βραγχώδει φωνῆ.
 Αλλ' ὅτε νύκτορον ἀχλιὸν ἠύθρον ἢ ἡλασθ' ἵος
 Εἰλυὸς ὄρεσι κινώπεται, καὶ ταλασργῶν

Εργα

Εργα βοῶν νόσησε, πολυασφρέων τ' ἀνθρώπων,
 Εἰσόντων ἀντέλλουσι βαθύσμιος ἕσπερ ὁ ἄσπερ.

Τόσσα μὲν ἰθύνως πανεπίσηοπε, πρόφρονι βελῆ
 Οὐδ' ἄρα γαῖα μόνον τὸ τεὸν δένος, ἀλλὰ καὶ ἄλλ
 ἠδ' ἐτο χειμῶνι, τόθι χίλιοι ἐρπυσήρες (μη
 ἰχθύες ἀσπαίρουσι, καὶ ὀκνάδας ἀμφὶ μελαίνας
 ὀκνάδας νήχονται ἀγαλλόμενοι τρομῶνισιν.
 Ἀλλὰ τε μύρια πολλὰ δυσηχέος ἐνδόνου ἄλμυς
 Παίγνια τεύχων καὶ ἵων γένος ὑγροελεύθωρ.

Ὅσα ἢ γαῖα φέρει φυσίφος, ὅσα τε πόντος,
 Εἰς σέ, μάκαρ, λένουσι κατὰ χέρος ἡδ' ἐκαὶ εἶδαρ
 Ἀρμυνορ αὐτίστει σὺ δὲ ἀφθίης, χεῖρα τεύχων
 Ἐμπλήθεισ' ἀφένου σὺ δὲ ἐμπλήθοντα χαλέπεις
 Ὀλβοφόρον σέθεν ὄμμα τῶν ἀποπάμπαν ὄρυ-
 Σ. σὺ μὲν ἀεραμενίω βιοσόου ἀϊδμα, νοῦν (νωρ
 Καρπαλίμως μινύθων ἐοικότα καρπαλίμως ἢ
 Ἄαμα χαρισμένωιο βιοσόου, ἔθνεα πολλὰ
 Πρόσρωάδην ἐπὶ γαῖαν ἀνέχετο πελυβοίρη.

Ὡς ἔχει ἀλλυπτόν τε διμασέλι ὄρανίδησιν
 Αἰνεῖδω, καὶ χεῖρὸς ἐὺς ὄρησι γανύδω.
 Οὐ ποτε παπταίνοντι ὅλη τ' ὠρχήσατο γαῖα,
 Καὶ τρομῶν θίγοντι ἀνήρην γυν' ἕρεα λιγυῖν.
 Οὐτ' ἐμὸν ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δόρνομενίω

Ἐθνελάδοις μολπήσιν αἰεὶ μεμελημένον ἔιν.
 Μόνον ὄγ' ἄνυσνέεσι καὶ ἰλαίοσιρ ἀνθαῖς
 Ἡμετέρησ διέξαίτο βολίω παλινάχρετον σύχης·
 Τῶδ' ὄλθ' ἐγνεμαί, τῶ δε φρονία τέρ' πομαίσιω
 Ἡδ' ἄρα δυοσεβέων γερνεὶ προβέλυμνος ὄλοιθ,
 Καὶ γαίησ ἀφέλοντο κηνῶν ὑποφύτορες ὄργωρ.
 Ἡμεῖσ δ' ἄνυσνέντ' ἀτέρ' μονα ποιμενία νόσμησ
 Πρόφρονεσ ἀνδλίσαμην αἰεὶ κλείοντεσ αἰοικῆσ.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΚΑΤΟΣΤΟΣ ΔΕ
 νατθ, ὑπό τινθ ἀνώνυμη ἐρμηνευθεῖσ.

Ἀθανάτωσ βασιλεὺσ νερόντ' ἐμὸρ ὠδε προσνύδα
 Δσὺρ ἴθι δεξιόρῃφι φίλωρ τένηθ ἴσθου ἐμεῖο,
 Οφρέ κην ἀντιπάλωρ σῆο μόνθ ἐξ ἀλαπάξασ
 Θρήνωσ ὡσ, θείω χθαμαλῆσ ὑπό ποασί πατῆσσι
 Σοῖο δ' ἄρα κράτεθ ὄργναρόν σιηπῆσρον θεὸσ ἄξθ
 Ἀρξάμηνθ σιῶνθ, ὄλησ ἐπὶ πείρατα γαίησ.
 Τῶ καὶ ἀγειρομένωρ δηῖωρ μεσάτωσ ἀνὰ πλη-
 θυν
 Δινύσεισ μέγα νοιρανέωρ, καί σφι βασιλῆσνεσ.
 Δαιμόνι ἢ πολέεσ ἄμα τοι ὄρηνρεσ ἐταῖροι
 Πρόφρονεσ ἔψονταί, σὺτ' ἀν' στραῖσιν σὺρω ἀγεί-
 ρησ.

Οὐνεσ

Δαίσεαι, ὡς σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθην ἀλωά,
 ὡς τὴν γυνὰ πελύντενος εὐφρονα θυμὸν ἰαίνοι.
 Τέσσα δ' ἐλαιοφόροισιρ εὐμῶτα φυταλιῶσιν,
 Ἰλαδὸν ἀμφιχυθέντα τεαὺν σέψει τράπεζαν.
 Ὁς τρομέει βασιλῆα, καὶ ἄφθονα τοῖα πεπένθοι.
 Τιν δ' ὦ' ναξσιῶν ὅτι ἀπ' ἰσραὴλ ἔλθορ ὁπάσδωρ,
 Δωσεί πάντ' ἐπίμεσα, καὶ ἅδ' ἄδρόμον σὺ ποδαξω
 ἄς.

Οφραῖσιν ἀνθάλλοισαν ἰδὴς πόλιν ἰεροσολύμων,
 Καὶ παῖδας παίδων ἰσορῆς, καὶ τὼς ἰσοραῖω
 Εἰσαν ἄχαίροντας, ἀγαλλομένως θ' ὁμονοίη.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΚΑΤΟΣΤΟΣ ΤΡΙ
 αμοσὸς ὑπὸ Φλωρεντίς Χριστιανῶ μεθόρ
 μίωσθεῖς.

Ὡς ἰδὺν καὶ ποθεινὸν
 Ὁρᾶν φίλης ἀδελφῆς
 Ὁμοφρονέοντας αἰεὶ
 Ὁμοσέγους τε ναίειρ.
 Τοῖον πέλει μύροιο
 Λίβη, τόπωδ' ἰσραὴλ
 Ἀρων ὅτι ἰερῆ
 Ὁνηπόλορ πρόσωπορ.

Θεόστυγον δ' ὑπὸ πύλῳ
 Κατεΐβεται μεθύσιον,
 Eis ηράσπεδον θαλάσσιον
 Αλαργὶ δὲ χιτῶν.
 Ως πίονες δ' ἐβόσαι
 Δρόσοι τε, παῖδες ἡῶς,
 Ἀπ' ἕρπυων σιῶν.
 Ερμωνίων τε πρὸν ὠρ
 Λαίβονται, ἀνδ' ἀμὲν αὐτῶν
 Γαῦ δὲ λιπῶδες ἀγρῶν
 Οληὲς βαθεῖς χέξει.
 Ως ἀνδρῶν δισαίων
 Ομάγυρις θέορτ.
 Αφειδέων δλοτῆρ.
 Θεῶ χόρῳ ἐπαυρεῖ.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΚΑΤΟΣΤΟΣ ΤΡΙ
 ακοσὸς ἑβδόμ, ὑπὸ Φεδερίκῃ Ιαμωτικῇ
 ἐρμίνουθεῖς.

Στροφή.

Ως τῆλε πάτρας, βαρβαρῶν
 Ες πέραν ἀφινώμεθα,
 Καὶ βαβυλῶν ἐφῆμεδ' ἀγνάοις

Υδασιμ,

Υδασιρ ἐμβλεφαρῶν ἀμῶν ρέοντες
 Πομφόλυξαν δαιρῶν
 Ομβροί, σολύμας τ' ὄρατενᾶς
 Μεμναμοῖων κωντὸν ἔχουε φόμα.

Αἰ δ' ἀμείων φόρμιγγες ὀρπάκων ὑπὸρ
 Χλωρῶν ἰτεᾶν ἐπρέμαντο
 Ασυχοί οἱ ἧ πάτραν φερρῶ πνεῖ
 Πλαγαῖς τε λάμποντ' ὁ σιδερα
 Αντισροφί.

Στάσαντες ἀμῶν ἐς βαθιῶ
 Ατας ὀχετὸν, ηγεῖ ἐδους
 Αμμι φυγαὶν πεδαμείψαντες πατρίμ,
 Η τεον ἀδου μελῆ σιῶν ὁ ῶλαν.

Πῶς δὲ τᾶς ἀλλοτρίας
 Γᾶς σὺναέται, ηελαδῆσαι
 Τλαίημην ὕμνος θεασσῆσιόρ τε μέλ' ὁ;
 Αμ' ἐμπα μολπαν ἐπλαθέδω χεῖρ ἐμά,
 Λαιμοῖσί τε γλῶσ' ἐπεχέδω,
 Περὶ σέβην, ὡ σολύμα, λαδῆμην, ἦ
 Σὺ ἀλλο κρέασον γαρύεδα.

Επωδός.

Αλλὰ σὺ ηγεῖ μένερ, ἐσλῶν ἀστραβῆς
 Κίων, ὀλετήρ τε κωνῶν,

Τᾶς

Τὰς ἰδαμναίας ἐγείρε μναμοσύαν
 Ἀδίνω γυνεῆς,
 Ἀτ' ὀλυμπίαν πατρίδα γαῖν
 Μυτιήσατο,
 Εἰποῖσα, Σείσω πόλις
 Ἐν θεμέθλων ἐχάτων,
 Ἰσαρομνα δαπέδω.
 Οὐδ' ἐσύ γ' ὦ Βαβυλῶν
 Πειψεῖς μέγαν ὄλβον, ὃ δὲ
 Ὀλβιῶν ὄφτις ἀμοιβάν
 Τὴν ἐπιθεῖς βρέφ' ἐξ ἀγκυαλῶν
 Μαρτὸς ἀρπάξων, λίθων κρυψεῖ χαλαῖσαις.

Ο αὐτός ψαλμός ὑπό τινος ἀνωνύμου
 μεταφραδῆς.

Ἡμεθα παρ πόλιμ' βαβυλῶνος δακρυχέοντες
 Σὲ γλυκὴν σιών ποθέοντες, καὶ δὲ νυχώρην
 Μεσσηλίην, κλείσαι ὅθι ἰτέαι ὠλεσάμενοι
 Τηλεθῶν, ἐν τῶν πόρμαλλέας ἐνυρεμάσαντες
 Φόρμιγγας λίπομεν, λίην ἀναχήμενοι ἤτορ.
 Δυσμενέες δ' ἄρα διδοριλήπης ἐνθάδε ἡμέας
 Ἡγαγον, ἡμετέρην πόρσαντες πατρίδα γαῖαν
 Ἀτὴ ἐπιθρῶσοντες, ἀγλίνορα μῦθον εἶπαν,
 Εἰ δ' ἄγε τε λιγυρὰς σιών' αἰεῖδετε μολπῆς.

Πῶς

Πῶς χ' ἡμεῖς τλαίημεν ἀειγνέταο ἀνάητ
 Θεῖο ἀλλοδαπῆ οὐ γαίη ἀειδέμεν ὕμνοι
 Αφίλορ ἡγαθέη ἰόρσο κλη πῆολιθρον,
 Δεξιτὸρ ἡμῶν ἀφάρηθαρ ἰσῦοσ ἐπλελάθοιτο,
 Εἰ δέ με μὴ σεῖο φρεσὶν αἰσῶ ἐμῆσι φυλάξω
 Μνημοσύνην, αἰ νε πρὶν ἐγὼ πὸρ ἡμῶν γεγῆθω
 ἡμῶν γε πυθέω ὁ σὺ αὐθὶς ἐλσῦθερον ἐλάβεσ ἡ=

μαρ.

Αὐτῆ ἐμοὶ λαιμῶ γλώσσο ἐμπεφυῖα παγγεῖν
 ἀλλὰ σὺ, ὡ βασιλεῦ, ἀγερώχσο ἡμῶν ἐδώμα
 Μνώσο, πόρτορ ἡμῶν πῶσ μύθεσ ἡγορέωντο,
 ἡματι τῶ ὅτε δῆϊον χόρσοι καθ' ἱερόμ ἄστυ
 ἡριπε μνώσο δὴ πῶσ αὐτῶν κέκλεθ' ἐπὶ σοσ,
 Πέρθεξέ μιν γ' ἀνδρες προθελύμων ἀχρὶ θεμέθλω
 Μηδέ τι ταύτησ σῶον ὁσῖοσσω λείψανορ ἔστω.
 ἀλλὰ σε, ὡ κῆρυ βαβυλῶν, ἀειμέα λυγρὰ
 ἀλγεα τέροισιν τὸν σὸν παναπηνέα θυμόν.
 ἀδελφῆ, κείνοσ γε πανόλβη ἐσσεται ἀνήρ,
 ὁσ κέ σε τόσοσ κακὰ ρέξει ἡμέασ ὁσ' ἐσργασ.
 ὀλβη ἢ κείνῳ, λαθην δέοσ ὁσ κ' ἀπὸ μαξῶ
 ἀρπάξασ σεο τένηα λίθω ποτὸ τρυχεὶ κόψει.

Τέλοσ.